

յուսոյ քիւնսն չերեւեր հայ ի սուրբ Յարութիւնն
 փսն աւօրոյ եւ նախասանաց, զի ոչ տեղիք
 ունեալ եւ ոչ անօրք եւ ոչ զգես: Չայս ա-
 մենայն կրեալ ազգս Հայոց շուարեալ, տարա-
 կոյս եղեալ նկուն դարձաւ եւ եղել ծաղր եւ
 նախաս եւ այսպէս ի մեջ ամենայն քրիստոնէից,
 եւ ոչ ոք կարաց օգնել կամ քափել զսուրբ Ե-
 րուստիկն ի պարտոց, ո՛չ կաթողիկոս, ո՛չ
 եպիսկոպոս, ո՛չ վարդապետ, ո՛չ խօնայ, ո՛չ
 մեծամեծօք, ո՛չ փարքաւք, մինչեւ ողորմածն
 Աստուած ինքն զքացեալ ողորմեցաւ եւ ոչ իս-
 պառ անեսն արար եւ ոչ ցանկ քարկացաւ. այլ
 ետես, այց արար եւ դարման ետ, օգնական եւ
 փրկիչ եղել յուսացելոց իւրոց, քառնալով
 զսուրբ եւ զսրտնութիւն եւ զնախասինս մեր.
 եկն ի խնդիր մոլորելոց եւ կորուսելոցս:»

Դարանազդի, որ 1606-1607ին Երուսա-
 ղէմ գտնուած է և եղած է ականատես
 այս վիճակին, ինքն ալ կը հաստատէ ճէ-
 լալին երու խոռվութիւնն երու պատճառով
 «յամենայն կողմանց փակեալ էր դռնն մտից
 ընչից», վասնզի «ոչ ոք իշխէր վասն անի ա-
 լերչացն եւ սպաննողացն քան զՀաշապ այլ ու-
 րեք երբալ եւ ողորմութիւն խնդրել յունեփ,
 . . . եւ զանձանակ ոչ ուրեք եղեալ էր եւ ոչ
 կայր քնաւ, եւ ուխտակաւք, որ այժմոյս իբրեւ
 զուխաջուրս կ'երթան յամենայն կողմանց ծո-
 վով եւ ցամաքով, նա՛ յայնմ ժամանակի ոչ